

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1953/2019
04.07.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић, Бранислава Босиљковића, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Ивковић адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова – Полицијска управа у Крагујевцу – Ватрогасна јединица Крагујевац, чији је законски заступник Државно правобранилаштво - Одељење у Крагујевцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3723/18 од 25.02.2019. године, у седници већа одржаној 04.07.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3723/18 од 25.02.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3723/18 од 25.02.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1578/17 од 19.07.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му за тражени период исплати на име разлике између неисплаћене и припадајуће зараде за рад у сменама износ од 423.969,13 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе наведене у том ставу изреке, а ставом другим изреке је обавезан тужилац да туженој плати трошкове парничног поступка у износу од 6.000,00 динара.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж1 3723/18 од 25.02.2019. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду, а ставом другим изреке је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка као неоснован.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, а ради уједначења судске праксе.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а о дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2.)

Врховни касациони суд је на основу овлашћења из члана 404. Закона о парничном поступку, који је новелиран одредбом члана 14. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ број 55/14) закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер се у конкретном случају не ради о неусаглашеној судској пракси по овом правном питању. Питање накнаде за неродовности у раду, као што је случај и у овом поступку, представља чињенично питање које се решава у сваком конкретном случају утврђивањем чињеница да ли је запослени остварио право на увећање плате по том основу да ли је то увећање примио или није и да ли му то увећање припада или не. Имајући у виду разлоге из којих је одбијен тужбени захтев, правилно су нижестепени судови применили материјално право одлучујући о основаности тужбеног захтева. Стога је одлучено као у I ставу изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези члана 23. став 1. и 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 55/2014) и утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужба у овом спору поднета је 06.09.2017. године. Како вредност предмета спора побијеног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија тужиоца није дозвољена према одредби члана 403. ЗПП. Наведним чланом је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Из наведених разлога је Врховни касациони суд на основу одредбе члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић